

“Hij werd ten hemel opgenomen en zit aan de rechterhand van de Vader.” Met die twee zinnen vat de evangelist Markus het mysterie van Jezus' hemelvaart samen. Elk van de woorden die hij gebruikt telt. Jezus is ten hemel opgenomen. Hij zit aan de rechterhand van de Vader.

Het kan lijken dat die twee zinnen elkaar herhalen, dat ze eigenlijk hetzelfde zeggen. Hoe zou zitten aan Gods rechterhand iets anders zijn dan in de hemel – die werkelijkheid van God – opgenomen zijn ?

En toch voegt het tweede zinnen iets toe, brengt het iets specifiek tot uitdrukking. Ten hemel opgenomen worden houdt niet vanzelfsprekend ook in : gaan zitten aan Gods rechterhand. De plaats daar is een voorbehouden plaats. Daar zit alleen wie God daartoe uitnodigt.

Die uitdrukking 'zitten aan Gods rechterhand' is genomen uit de aanhef van een messiaanse psalm, de 110de psalm. Daar zegt God, de Heer van Israel, tegen de koningszoon uit het huis van David : “Zet u neer aan Mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden heb gelegd als voetbank voor uw voeten.”

Die woorden hebben, historisch gezien, betrekking op de installatie van een nieuwe koning in Israel. Die werd geacht zijn koninklijke macht te ontvangen op het moment dat hij het koninklijk paleis betrad om plaats te nemen op de daar opgestelde koningsstroon. Dergelijke rituelen zijn ook vandaag nog in gebruik bij het aantreden van koningen.

In Israel, in Jeruzalem, lag het koninklijk paleis pal naast de tempel. Aan de rechterkant ervan. Vandaar dat de Heer tot de nieuwe koning kon zeggen : “Zet u neer aan Mijn rechterhand.” Dát Hij dit zegt, heeft een eigen strekking. Die houdt in dat GóD het eigenlijk is die het koningschap verleent, en dat houdt weer in dat het Zijn kracht is die de koning zal leiden bij al wat hij onderneemt.

Koning zijn aan Gods rechterhand wil aldus zeggen : koning zijn in het krachtveld van Gods werkzame aanwezigheid, wat inhoudt : tot dingen in staat zijn die iemand uit eigen kracht eigenlijk niet vermag. Daarom staat er als woord van de Heer bij : “Uw vijanden leg Ik als voetbank voor uw voeten.”

Als Marcus dan van Jezus zegt, dat Hij gezeten is aan Gods rechterhand, betekent dat niet dat Hij bij God rust vindt van Zijn moeiten en inspanningen. Het betekent dat Hij met goddelijke macht is bekleed om heilzaam te werken onder de mensen en het kwaad te bedwingen.

Dat lezen we zo ook in het evangelie van vandaag. Als de leerlingen gaan preken, - zegt de tekst - werkt de Heer mee en bevestigt Hij hun woorden door de tekenen die ermee gepaard gaan. Het zijn niet puur woorden die ze spreken. Die woorden richten iets uit. Wonderen van heil komen erdoor tot stand. Welke die

wonderen zijn hoorden we ook : de demonen trekken zich terug, dodelijk vergif verliest zijn kracht, zieken genezen, er klinkt een heel nieuwe taal.

Als we dat zo horen, denken we aan spectaculaire en voor iedereen waarneembare dingen. En al gauw komt dan de gedachte op dat wij die dingen zo niet meemaken. De zieken die wij kennen, genezen niet op de aangegeven wijze. Althans niet in de zin waarin wij de tekst verstaan. Maar verstaan wij die tekst wel goed ?

Mensen van onze tijd hebben nauwelijks nog oor voor de beeldende kracht van het bijbelse spraakgebruik. In de bijbel is heil niet allereerst een zaak van genezen lichamen. Bij heil gaat het veeleer om oplevende harten. Als Jezus zegt : "Wie gelooft, zal gered worden," gaat het Hem om een redding in het innerlijk van mensen, om een nieuw hart, om nieuwe bezieling.

Van zulk een heil, van zulk een redding is ieder van ons wel ooit getuige geweest. Wij kennen immers allen wel mensen voor wie het geloof veel betekent. Wat treft ons bij hen ? Ons treft dat zij niet door tomeloos geweld worden gedreven, door verbetenheid, door wrok. Zij zijn zachtmoedig. Hoe uitzichtloos de omstandigheden ook lijken, in hun woorden klinkt altijd hoop door. Zij spreken de nieuwe taal van de hoop. De negativiteit van tegenslag tast hun levensmoed niet aan. Hun hart is gaaf en sterk.

Kort gezegd : de wonderen die God verricht, zijn niet overwegend aan de buitenkant van het bestaan te zoeken. Zoals Han Fortmann ooit zei : "De invalspoort voor Gods handelen in deze wereld is het menselijk hart. Daar gebeuren de wondere dingen."(Hoogtijd p.142)

Is het soms niet wonderlijk dat mensen in onze harde wereld vasthouden aan de zachte kracht van de liefde en daardoor, ook al lijkt er weinig reden voor, in hun hart vrede kennen, dat zij overeind blijven bij wat hun pijn doet, dat zij vrij zijn, innerlijk vrij ?

Dat komt voor. En de reden ervan is dat de Heer zit aan de rechterhand van Zijn Vader. Waar Zijn woord leeft, waar het levend klinkt, deelt Hij mee van Zijn kracht. Hij heeft het kwaad weerstaan en overwonnen. Door in Hem te geloven, wordt het ook ons gegeven het kwaad te weerstaan en het te overwinnen.

Zusters en broeders, op Hemelvaart gaan onze blikken omhoog. Van omhoog komt ons kracht toe om het leven aan te kunnen en de hoop te bewaren. Want daar omhoog is Christus gezeten aan Gods rechterhand en deelt Hij in diens reddende heerschappij. Terecht verheugen we ons om Hem.